

Kommentar 3

Om Det kinesiske kommunistpartiets tyranni

Forord

Ordet tyranni minner de fleste kinesere om Qin Shihuang (259-210 f Kr, den første keiseren av Qin-dynastiet). Hans undertrykkende rettssystem brente filosofiske bøker og begravde konfutsianske lærde levende.

Qin Shihuangs harde behandling av sitt folk var en følge av hans policy om å "oppretholde sitt styre med alle ressurser under himmelen". [1] Denne policy hadde fire hovedaspekter: overdrevent tung beskatning; sløseri med menneskelig arbeidskraft til prosjekter for å glorifisere ham selv; brutal tortur under strenge lover og straffetiltak, også mot gjerningsmennenes familiemedlemmer og naboer; samt kontroll av menneskers sinn ved å blokkere all tanke- og ytringsfrihet ved å brenne bøker og til og med begrave lærde levende. Under Qin Shihuangs styre hadde Kina en befolkning på ca 10 millioner. Qins domstol kommanderte over 2 millioner mennesker ut i tvangsarbeid. Qin Shihuang innførte strenge lover blant intellektuelle og forbød uten unntak all form for tankefrihet. Under hans styre ble tusenvis konfutsianske lærde og tjenestemenn som hadde kritisert myndighetene, drept.

I dag er Det kinesiske kommunistpartiets (KKPs) vold og overgrep mer alvorlige og strenge enn det tyranniske Qin Dynastiet. KKPs filosofi er en kampfilosofi og KKPs styre bygger på en serie av "klassekamper", "veivalgskamper" og "ideologiske kamper", både i Kina og i forhold til andre nasjoner. Mao Zedong, folkerepublikken Kinas første leder, var rett på sak med ordene: "Hva kan Keiser Qin Shihuang skryte av? Han drepte bare 460 konfutsianske lærde, men vi har drept 46.000 intellektuelle. Det er folk som anklager oss for å utøve samme slags diktatur som Keiser Qin Shihuang og vi innrømmer alt. Det stemmer med virkeligheten. Det er dumt at de ikke roste oss nok, så derfor må vi gjøre mer". [2]

La oss se på Kinas 55 harde år under KKPs styre. Ettersom dets grunnleggende filosofi er "klassekamp", har KKP ikke spart noen anstrengelser. Etter maktovertagelsen har det gjennomført folkemord og opprettet sitt skrekkvelde ved hjelp av voldelig revolusjon. Drap og hjernevask er blitt brukt hånd i hånd for å undertrykke all annen tro og overbevisning enn den kommunistiske teorien. KKP har lansert den ene kampanjen etter den andre for selv å fremstå som ufeilbarlig og gudelignende. Ved å følge sine teorier om klassekamp og voldelig revolusjon har KKP forsøkt å rense ut annerledes tenkende og samfunnsklasser i opposisjon. Det har også brukt vold og bedrag for å tvinge hele det kinesiske folket til å bli lydige tjenere under dets tyranniske styre.

I. Jordreformer – Utrydder klassen av landeiere

Nesten tre måneder etter opprettelsen av det kommunistiske Kina stilte KKP krav om å eliminere klassen av landeiere. Dette var en av retningslinjene for dets landsomfattende jordreformprogram. Partiets slagord "land til jordarbeiderne" tilfredsstilte den selviske siden i de eiendomsløse bøndene, oppmuntret dem til å kjempe mot jordeierne med hvilke som helst midler og overse de moralske aspektene ved disse tiltak. Jordreformkampanjen foreskrev eksplisitt eliminering av landeierklassen og delte befolkningen på landsbygdene inn i forskjellige sosiale kategorier. Tjue millioner innbyggere rundt om på landet ble merket som "godseiere, rike bønder, reaksjonære eller dårlige elementer". Disse nye utstøtte ble utsatt for diskriminering, ydmykelse og tap av alle borgerrettigheter. Etter hvert som jordreformkampanjen ble utvidet til fjerne områder og landsbyer med etniske minoriteter, utvidet partiets organisasjon seg også raskt. Partikomiteer i byene og partiavdelninger på bygdene spredte seg over hele Kina. De lokale avdelingene var talerør for og videreformidlet instruksjoner fra KKP's Sentralkomité. De var i frontlinjen for klassekampen og egget bøndene til å reise seg mot sine godseiere. Nesten 100.000 landeiere døde i løpet av denne kampanjen. For fullstendig å utrydde landeierklassen drepte KKP og bøndene, i visse områder, hele familier, uansett kjønn eller alder.

I mellomtiden lanserte Kommunistpartiet sin første propagandabølge der det erklærte at "Formann Mao er den store frelser av folket" og at "bare KKP kan redde Kina". I løpet av jordreformen fikk eiendomsløse bønder det de ville gjennom partiets politikk av å høste uten å arbeide og røve uten å bry seg om midler og metoder. Fattige bønder ga KKP æren for de forbedrede livsvilkårene og aksepterte derfor partiets propaganda om at det arbeidet for folkets beste.

For de bønder som hadde blitt tildelt jord, varte de gode dagene med "land til jordbrukeren" ikke lenge. Innen to år tvang KKP et antall systemer på bøndene slik som samarbeidsgrupper, primære samvirkegrupper, avanserte samvirkegrupper og folkekommuner. Med slagord mot "kvinner med bundne føtter" – det vil si de som er langsomme – presset KKP, år etter år, på og oppfordret bøndene til å "binde" seg til sosialismen. Med korn, bomull og matolje i et landsomfattende innkjøps- og distribusjonssystem, ble de viktigste jordbruksproduktene utelukket fra det åpne markedet. I tillegg etablerte KKP et registreringssystem for bosetting som hindret bønder å dra inn til byene for å finne arbeid eller bolig. De som var registrert som boende på landet, hadde ikke tillatelse til å kjøpe korn i statlige butikker og deres barn fikk ikke undervisning i byene. Bøndenes barn kunne bare forbli bønder. Dette forvandlet 360 millioner landlige beboere fra tidlig 1950-tall til annenklassens borgere.

I begynnelsen av 1978, i de første fem årene etter at man byttet fra systemet med folkekommuner til et system der familien tok ansvar, fikk en del

av de 900 millioner bøndene litt økte inntekter, og deres sosiale status forbedret seg noe. Imidlertid gikk denne magre fordelen snart tapt på grunn av en prisstruktur som favoriserte industrivarer fremfor landbruksvarer, og bønder ble nok en gang kastet ut i fattigdom. Inntektsgapet mellom folk i byene og på landet har økt drastisk, og de økonomiske forskjellene blir stadig større. Nye landeiere og velstående bønder har gjenoppstått på landsbygdene. Data fra det offisielle nyhetsbyrået, Xinhua, KKP's talerør, viser at siden 1997 har inntektene fra de viktigste kornproduksjonsområdene og inntekten hos de fleste husholdninger på landet vært uforandret, eller i noen tilfeller gått ned. Med andre ord har bøndenes gevinst fra landbruksproduksjon faktisk ikke økt. Forskjellen mellom inntekter i byene og på landet har økt fra 1,8 til 1 i midten av 1980 og til 3,1 til 1 i dag.

II. Reformen i Industri og Handel – Utryddelse av kapitalistklassen

En annen klasse som KKP ville eliminere, var borgerskapet, bourgeoisie, som eide kapital i storbyer og i byer på landet. Da Kinas industri og handel ble reformert, hevdet KKP at de to klassene, kapitalister og arbeidere, var forskjellige av natur. Kapitalistklassen var den utnyttende klassen, mens arbeiderklassen var den ikke utnyttende klassen og imot utnyttning. Ifølge denne logikken var kapitalistklassen født til å utnytte og ville ikke slutte med det før den var utryddet. Den kunne bare elimineres, ikke reformeres. Med slike forutsetninger brukte KKP både drap og hjernevask for å omskolere kapitalister og kjøpmenn. Partiet brukte sin lenge utprøvde metode med å støtte de lydige og knuse de uenige. De som overlot sin formue til staten og støttet KKP, ble betraktet som et underordnet problem blant folket. De som derimot var uenige i eller klaget på KKP's politikk, ble stempet som reaksjonære og utsatt for regimets drakoniske diktatur.

Under det skrekkveldet som fulgte i kjølvannet av disse reformene overlot kapitalister og forretningsfolk hele sin formue. Mange av dem kunne ikke holde ut ydmykelsen som de ble utsatt for, og begikk selvmord. Chen Yi, daværende ordfører i Shanghai, spurte hver dag: "Hvor mange fallskjermhoppere er det i dag?". Han refererte derved til antallet kapitalister som hadde begått selvmord ved å hoppe fra hustakene den dagen. I løpet av noen få år hadde KKP fullstendig utryddet privat eiendom i Kina.

Mens partiet iverksatte sine programmer for jord- og industrireformer, lanserte de et antall kampanjer og massebevegelser som forfulgte det Kinesiske folket. Disse kampanjene omfattet undertrykkelse av "kontrarevolusjonære", tankereformkampanjer, utrydding av anti-KKP-gjengen ledet av Gao Gjing og Rao Shushi og avsløringen av Hu Fengs [3] "kontrarevolusjonære" gruppe, de "Tre anti-kampanjene", de "Fem anti-kampanjene" samt fortsatt utrydding av "kontrarevolusjonære". KKP brukte disse kampanjene til å velge ut og brutalt forfølge utallige uskyldige mennesker. I

hver eneste politiske bevegelse utnyttet KKP fullt ut sin kontroll over statsapparatet i forbindelse med partiets komiteer, avdelinger og underavdelinger. Tre partimedlemmer utgjorde en liten kampstyrke som skulle infiltrere alle landsbyer og nabolag. Disse kampstyrker var allesteds nærværende, og ingen unnslopp deres vaksomme blikk. Dette dypt befestede nettverk for partikontroll, overført fra KKP's nettverk for "partiavdelninger innen hæren" i løpet av krigsårene, har siden den gang spilt en nøkkelrolle i de etterfølgende politiske kampanjene.

III. Undertrykkelse av religioner og religiøse grupper

Enda en grusomhet som KKP begikk etter opprettelsen av Folkerepublikken Kina, var den brutale undertrykkelsen av religioner og det fullstendige forbudet mot alle religiøse grupper på grasrotnivå. I 1950 instruerte KKP alle lokale myndigheter om å forby all uoffisiell religiøs tro og hemmelige samfunn. KKP slo fast at de "føydalistiske" undergrunnsgruppene bare var redskaper i hendene på godseiere, rike bønder, reaksjonære og agenter for Kuomintang. I denne landsomfattende aksjonen mobiliserte myndighetene de klassene de stolte på til å identifisere og forfølge medlemmer av religiøse grupper. Myndigheter på forskjellige nivåer var direkte involvert i å oppløse "overtroiske grupper" så som menigheter av kristne, katolikker, taoister, spesielt i-uan tao, og buddhister. De ga ordre om at alle medlemmer av disse kirkene, templene og religiøse menighetene skulle registrere seg hos myndighetene og angre sitt tidligere engasjement. Å la være å gjøre dette ville føre til streng straff. I 1951 offentliggjorde myndighetene formelle reguleringer som truet de som fortsatte sine aktiviteter i uoffisielle religiøse grupper, med livstidsdom eller dødsstraff.

Under denne kampanjen ble et stort antall godhjertede og lovlige gudstroende mennesker forfulgt. Ufullstendig statistikk indikerer at KKP i 1950 forfulgte minst tre millioner religiøst troende og medlemmer av undergrunnsgrupper, og noen av disse ble drept. KKP gjennomførte nesten hver eneste husstand over hele landet og forhørte dets medlemmer. De til og med knuste statuer av Kjøkkenguden som kinesiske bønder av tradisjon har tilbudt. Henrettelsene forsterket KKP's budskap om at den kommunistiske ideologien var eneste legitime ideologi og eneste legitime tro. Begrepet "patriotisk" troende dukket snart opp. Deres grunnlov beskyttet bare de "patriotisk" troende. Realiteten var den at uansett hvilken religion man enn trodde på, var det bare ett kriterium: Man var tvunget til å følge KKP's instruksjoner, og man måtte anerkjenne at KKP var over alle religioner. Om du var kristen, var KKP den kristne gudens Gud. Om du var buddhist, var KKP den høyeste buddhaens Buddha. Blant muslimer var KKP allahs Allah. Når det gjaldt Den levende Buddha i tibetansk buddhisme, grep KKP inn og valgte hvem som skulle være den levende buddhaen. KKP ga deg ingen andre valg enn å si og gjøre det partiet krevde at du skulle si og gjøre. Alle troende var tvunget til å gjennomføre KKP's formål mens de

bare i navnet opprettholdt sin respektive overbevisning. Hvis man sviktet i dette, ville man bli utsatt for partiets forfølgelse og diktatur.

I følge en rapport i *Humanity and Human Rights* online magasin fra den 22. februar 2002 har tjue tusen kristne gjennomført en undersøkelse blant 560.000 kristne i huskirker i 207 byer i 22 provinser i Kina. Undersøkelsen viste at blant besøkere i huskirkene var 130.000 overvåket av myndighetene. I boka, *How the Chinese Communist Party Persecuted Christians* (1958), slås det fast at frem til 1957 hadde KKP drept over 11.000 religiøse tilhengere samt at de vilkårlig hadde arrestert og presset mange flere for penger.

Ved å eliminere landeier- og kapitalistklassen og ved å forfølge et stort antall troende og lovydige borgere, ryddet KKP veien for at kommunismen skulle bli den altomfattende religionen i Kina.

IV. Anti-høyrebevegelsen—landsomfattende hjernevask

I 1956 ble Petofi-sirkelen dannet av en gruppe ungarske intellektuelle. Sirkelen hadde fora og debatter og var kritiske til ungarske myndigheter. Gruppen startet en landsomfattende revolusjon i Ungarn som ble knust av sovjetiske soldater. Mao Zedong tok denne "ungarske begivenhet" som en lekse. I 1957 oppfordret Mao Kinas intellektuelle og andre til å "hjelp KKP med å korrigere seg selv". Denne bevegelsen, i kortversjon kjent som *Hundre blomsterbevegelsen*, ble skapt fra slagordet "la hundre blomster blomstre og hundre meninger høres". Maos hensikt var å lokke frem "anti-partielementer" blant folket. I sitt brev, i 1957, til partisjefer i provinsene, fortalte Mao Zedong at hans hensikt var å "lokke slangen ut av hulen" ved å la dem lufte sine meninger fritt i lys av yttringsfrihet og korrigering av partiet.

Slagordene på den tiden oppmuntret folk til å si sin mening og lovet ingen represalier – partiet skulle ikke "ta grisehale, slå med stokker, sette hatter på dem eller gjøre opp til høsten", hvilket betydde at partiet ikke skulle søke feil, angripe, stemple eller søke gjengjeldelse mot noen. Likevel innledet KKP snart en "anti-høyre" bevegelse og erklærte 540.000 av folket som turte å snakke ut, som "høyretilhengere". Blant dem mistet 270.000 sitt arbeid og 230.000 ble merket som "middels høyretilhengere" eller "anti-KKP anti-sosialistiske elementer". Senere sammenfattet noen KKPs politiske forfølgelsesstrategier i fire punkter: 1. Å lokke slangene ut av sine huler; 2. Fabrikkere forbrytelser, plutselige angrep og straffe ut fra enkle anklager; 3. Ubarmhjertelige angrep med begrunnelse å redde mennesker; 4. Å tvinge frem selvkritikk og benytte de grusomste metoder.

Hva var da de "reaksjonære taler" som hadde forårsaket at så mange høyretilhengere og anti-kommunister ble forvist til fjerne deler av landet for nesten 30 år? De "tre viktigste reaksjonære teorier", målet for generelle og

intensive angrep på den tiden, bestod av et par taler av Luo Longji, Zhang Bojun, og Chu Anping. En nærmere titt på hva de la frem og hadde foreslått, viser at deres ønsker var helt ufarlige.

Luo foreslo å danne en felles kommisjon for KKP og forskjellige ”demokratiske” partier for å undersøke avvikene i de ”De tre anti-kampanjene” og ”De fem anti-kampanjene” og bevegelsene for å rense ut reaksjonære. Det statlige råd presenterte selv ofte noe for Den politiske rådgivningskomiteen og for Folkekongressen for orientering og kommentarer, og Zhang foreslo at Den politiske rådgivningskomiteen og Folkekongressen skulle inkluderes i beslutningsprosessen.

Chu foreslo at ettersom ikke-partimedlemmer også kunne ha gode ideer, så vel som selvfølelse og ansvarsbevissthet, så var det ikke nødvendig å tildele partimedlemmer sjefsposter på hver eneste arbeidsenhet, stor eller liten, heller ikke for gruppene under hver arbeidsenhet. Det var heller ikke noen behov for at alt, stort eller smått, måtte bli utført på den måten som KKP-medlemmer hadde foreslått. Alle tre hadde sagt seg villige til å følge KKP, og ingen av deres forslag gikk ut over grensene i de berømte ordene av forfatter og kritiker Lu Xun [4], ”Min mester, din drakt har blitt skitten. Vær så snill, ta den av så skal jeg vaske den for deg.” I likhet med Lu Xun, ga disse ”høyretilhengerne” uttrykk for føyelighet, underdanighet og respekt.

Ingen av de fordømte ”høyretilhengerne” foreslo at KKP skulle styrtes; de hadde bare bidratt med konstruktiv kritikk. Men nettopp på grunn av disse forslagene mistet titusentalls mennesker sin frihet, og millioner av familier ble skadelidende. Det som deretter fulgte var flere bevegelser slik som ”å betro seg til KKP”, eksponere de hardnakkede, den nye ”Tre anti-kampanjen”, sende intellektuelle ut på landet for å gjøre hardt arbeid og fange de høyretilhengere som slapp unna i første runden. Uansett hvem det var, om man var uenig med lederen på arbeidsplassen, spesielt partisekretærene, ble man merket som anti-KKP. Partiet utsatte dem stadig for kritikk eller sendte dem i arbeidsleirer for omskolering under tvang. Av og til omplasserte partiet hele familier til landlige områder, og utestengte deres barn fra høyere utdanning eller fra å gå inn i hæren. De kunne heller ikke søke jobber i byene. Familiene ble uten stillingsvern og mistet jobbtrygd. De ble ubetydelige medlemmer av bondeklassen; utstøtt også blant annenklassenes borgere.

Etter forfølgelsen av de intellektuelle, utviklet noen lærde en dobbelt personlighet. De fulgte nøye den ”Røde Sol” og ble KKP’s ”utnevnte intellektuelle” som gjorde eller sa alt det partiet forlangte. Noen andre ble reservert og distanserte seg fra politiske spørsmål. Kinesiske intellektuelle, som tradisjonelt har hatt en sterk ansvarsfølelse for nasjonen, har siden den dag blitt tystet ned.

V. Det Store Spranget – Tester folkets lojalitet med løgner

Etter Anti-høyrebevegelsen begynte Kina å frykte sannhet. Alle lyttet til usannheter, kom med oppspinn, laget falske historier og unngikk og dekket over sannheten med løgner og rykter. Det Store Spranget var en landsomfattende kollektiv øvelse i å lyve. Hele befolkningen, under ledelse av KKP's onde gjenferd, gjorde mye merkelig. Både de som løy og de man løy for, ble forrådt. I denne kampanjen av løgner og merkelige tiltak førte KKP sin voldelige og onde energi inn i sinnet på det kinesisk folket. På den tiden var det mange som sang sanger til fremme for det Store Spranget, "Jeg er Jade Keiseren, jeg er Dragekongen. Jeg befaler de tre bergene og de fem fjellene å tre til side, her kommer jeg!" [5] Politiske mål som "å oppnå en kornproduksjon av 75.000 kg pr. hektar", "fordoble stålproduksjonen", og "gå forbi Storbritannia innen 10 og USA innen 15 år" ble forsøkt år etter år. Disse målene førte til en alvorlig, landsomfattende hungersnød som tok millioner av menneskers liv.

Hvem blant deltakerne under det åttende plenum av Åttende møte i KKP's Sentralkomite, holdt i Lushan i 1959, var uenige med General Peng Dehuais [6] om at det Store Spranget, initiert av Mao Zedong, var tåpelig? Imidlertid var det slik at støtte til Maos politikk eller ikke markerte skillet mellom lojalitet og svik, dvs. skillet mellom liv og død. I en fortelling fra kinesisk historie, da Zhao Gao [7] sa at en hjort var en hest, var han klar over forskjellen mellom en hjort og en hest. Med hensikt kalte han en hjort for en hest for å styre folkemeningen, tyste ned debattene og utvide sin egen maktposisjon. Resultatet av samlingen i Lushan var at Peng Dehuai ble tvunget til å undertegne en resolusjon der han fordømte seg selv og der han ble utrenset fra sentralregjeringen. I Kulturrevolusjonens senere år ble Deng Xiaoping tvunget til å love at han aldri skulle anke myndighetens avgjørelse om han ble fjernet fra alle sine poster.

Samfunnet stoler på tidligere erfaringer for å forstå verden og utvide sin horisont. KKP har dog fratatt folket muligheten til å ta lærdom av historien og dens erfaringer. Den offisielle sensuren i media har bidratt til å forringe menneskers evner til å skille mellom godt og dårlig. Etter hver politisk kampanje ble de yngre generasjonene bare presentert for partiets oppløftende redegjørelser, men analyser, idealer og erfaringer fra innsiktsfulle mennesker fra eldre generasjoner ble holdt skjult. Dette har resultert i at folk bare har spredt og usammenhengende informasjon som grunnlag for å forstå historien og til å bedømme det nye som skjer. De tror selv at de har rett, mens de egentlig er mange mil fra sannheten. Slik har KKP effektivt gjennomført sin politikk om å holde folket uvitende.

VI. Kulturrevolusjonen—Verden vendt opp ned av ondskap

Kulturrevolusjonen var en storartet forestilling satt opp av det kommunistiske gjenferdet da det inntok hele Kina. I 1966 rullet en ny bølge av vold inn over Kina og en ukontrollerbar rød terror ristet fjellene og frøs elvene til is. Forfatter Qin Mu har beskrevet Kulturrevolusjonen i dystre termer:

Det var virkelig en katastrofe uten motstykke: [KKP] fengslet millioner på grunn av deres forbindelse med et [utpekt] familiemedlem, drepte millioner av mennesker, splittet familier, omvendte barn til bøller og skurker, brente bøker, rev ned eldgamle bygninger og ødela eldgamle intellektuelles graver og begikk på den måten alle slags forbrytelser i revolusjonens navn.

Forsiktige sifre angir antallet unaturlige dødsfall i Kina i løpet av Kulturrevolusjonen til 7,73 millioner.

Folk tror ofte, feilaktig, at volden og blodbadene i løpet av Kulturrevolusjonen for største delen ble utført av rebellene, og at det var Rødegardistene og rebellene som sto bak drapene. Imidlertid angir tusenvis av offisielle kinesiske årbøker fra ulike regioner at toppen av unaturlige dødsfall i løpet av Kulturrevolusjonen ikke var i 1966, da Rødegardistene hadde kontroll over størstedelen av de statlige myndighetene og deres organisasjoner, eller i 1967 da opprørerne kjempet med våpen mot forskjellig grupper, men dette skjedde i 1968 da Mao hadde gjen vunnet styringen over hele landet. Morderne i disse beryktede tilfellene var ofte offiserer i hæren og regulære soldater, bevæpnede paramilitære og KKP-medlemmer på alle myndighetsnivåer.

Følgende eksempler illustrerer hvordan volden i løpet av Kulturrevolusjonen var KKP's og de regionale myndighetenes offisielle politikk, og ikke ekstrem oppførsel blant Rødegardistene. Partiet har dekket over at partiledelsen og regjeringstjenestemenn direkte egget til og engasjerte seg i volden.

I august 1966 ble beboere i Beijing, som i tidligere bevegelser hadde blitt klassifisert som "godseiere, rike bønder, reaksjonære, dårlige elementer og høyretilhengere", utvist av Rødegardistene og tvunget ut på landsbygden. Ufullstendig offisiell statistikk viste at 33.695 hjem ble gjennom søkt og 85.196 beboere i Beijing ble deportert fra byen og sendt dit deres foreldre opprinnelig stammet fra. Rødegardistene over hele landet fulgte dette eksempelet og tvangssendte over 400.000 beboere fra byene til landsbygdene. Selv tjenestemenn med høy rang, hvis foreldre var landeiere, ble tvangssendt ut på landet.

Faktisk hadde KKP allerede planlagt denne utstøtingskampanjen før Kulturrevolusjonen begynte. Tidligere ordfører i Beijing, Peng Zhen, erklærte

at beboerne i Beijing skulle være like ideologisk rene som ”glasspaneler og krystaller”, hvilket betydde at alle beboere med en dårlig klassebakgrunn skulle tvangssendes ut av byen. I mai 1966 kommanderte Mao sine underordnede om ”å beskytte hovedstaden”. Et arbeidslag for hovedstaden ble satt sammen under ledelse av Ye Jianying, Yang Chengwu og Xie Fuzhi. En av gruppens oppgaver var å bruke politi til å utvise beboere i Beijing med dårlig klassebakgrunn.

Denne historien avdekker årsaken til at myndigheter og politi ikke grep inn, men snarere støttet Rødegardistene da de gjennomførte hjem og utviste mer enn to prosent av Beijings beboere. Sikkerhetsministeren, Xie Fuzhi, krevde at politiet ikke skulle gripe inn i det Rødegardistene gjorde, men heller bistå dem med råd og informasjon. Rødegardistene ble simpelthen utnyttet av partiet til å utføre planlagte tiltak, og deretter, på slutten av 1966, overga KKP disse Rødegardistene. Mange ble merket som kontrarevolusjonære og fengslet, og andre ble tvangssendt til landsbygden sammen med annen ungdom fra byene for arbeid og tankereform. Rødegardistenes organisasjon vest i byen, som ledet utstøtingen av beboere, ble etablert under den ”ivaretagende” veiledning av KKP-ledere. Ordren om å anklage Rødegardistene ble fremsatt etter at den var blitt revidert av daværende generalsekretær ved det Statlige Råd.

Etter at beboere i Beijing med dårlig klassebakgrunn var fjernet, ble det igangsatt en ny runde med forfølgelse av dårlige klasseelementer i landlige områder. Den 26. august 1966 ble en tale av Xie Fuzhi oversendt til Daxing politibyrå under deres arbeidsmøte. Xie beordret politiet til å hjelpe Rødegardistene da de skulle gjennomføre hjemmene til de ”fem svarte klasser” (godseiere, rike bønder, reaksjonære, dårlige elementer og høyretilhengere), ved å gi råd og informasjon og hjelpe dem når de gikk til angrep. Den infame Daxing-massakren [8] skjedde etter direkte instruksjoner fra politidepartementet, organisert av direktøren og KKP-sekretæren ved politidepartementet, og morderne var overveiende paramilitære som ikke en gang skånet barn.

Mange ble tatt opp i KKP på grunn av deres ”gode oppførsel” i lignende massaker. I følge ufullstendig statistikk for provinsen Guangxi tok ca 50.000 KKP-medlemmer del i drapene. Blant dem ble mer enn 9.000 tatt opp i partiet kort etter at de hadde drept noen, mer enn 20.000 begikk mord etter at de var blitt tatt opp i partiet og mer enn 19.000 andre partimedlemmer var på en eller annen måte involvert i drap.

I løpet av Kulturrevolusjonen ble klasseteorien også praktisert med misshandling. De dårlige fortjente å bli slått av de gode. Det var bærende for en dårlig person å slå en annen dårlig person. Det var en misforståelse om en god person slo en annen god person. En slik teori, som Mao hadde innført, spredte seg allment i opprørsbevegelsen. Vold og drap var utbredt som

følge av logikken om at fiendene av klassekampen fortjente all den vold de ble utsatt for.

Mellom 13. august og 7. oktober 1967 drepte paramilitære i distriktet Dao i provinsen Hunan medlemmer av organisasjonen "Xiangjiang Vind og Torden" og medlemmer i de "fem svarte klassene". Slaktet varte i 66 dager, og mer enn 4.519 mennesker i 2.778 husstander ble drept i 468 brigader (administrative landsbyer) under 36 folkekommuner i 10 distrikter. I hele regionen, som består av 10 distrikter, ble totalt 9.093 mennesker drept, av hvilke 38 % var fra de "fem svarte klassene" og 44 % var deres barn. Den eldste personen som ble drept, var 78 år gammel, og den yngste var bare 10 dager gammel.

Dette er bare et eksempel på et tilfelle av vold i et lite område i løpet av Kulturrevolusjonen. I Indre Mongolia ble, etter etableringen av "revolusjonskomiteen" tidlig i 1968, mer enn 350.000 mennesker drept av det opprettede "Folkerevolusjonspartiet i Indre Mongolia" for utrensing av klassetilhørighet. I 1968 deltok titusener av mennesker i provinsen Guangxi i en masseslakt av den opprørske fraksjonen "422" og drepte mer enn 110.000 mennesker.

Disse tilfellene viser at de viktigste aksjonene av vold og drap under Kulturrevolusjonen alle ble utført etter direkte oppvigling og instruksjon fra KKP-ledere som oppmuntret til og benyttet vold for å forfølge og drepe borgere. De fleste av morderne, direkte involvert i å instruere og begå drap, var fra militæret, politiet, bevæpnede militære og nøkkelmedlemmer innen partiet og Ungdomsligaen.

Om KKP under jordreformen brukte bønder til å styrte godseiere for å få land, under industri- og handelsreformen brukte arbeiderklassen til å styrte kapitalistklassen for å skaffe seg aktiva og under Anti-høyrebevegelsen selv eliminerte alle intellektuelle som var i opposisjon, hva var da hensikten med alle drap under Kulturrevolusjonen? KKP brukte en gruppe for å drepe en annen, og det stolte ikke på noen klasse. Selv om du var fra arbeiderne eller bøndene, to klasser som partiet tidligere hadde stolt på, ville ditt liv være i fare dersom du hadde synspunkter som avvek fra partiets. Så til slutt, hva var alt dette for?

Formålet var å etablere kommunisme som den eneste religionen som skulle dominere hele nasjonen og styre, ikke styre staten, men også sinnet til hver eneste borger.

Kulturrevolusjonen førte KKP og Mao Zedongs personkult til et klimaks. Maos teorier måtte styre i alle forhold, og visjonen fra en eneste person skulle settes inn i titals millioner menneskers sinn. Kulturrevolusjonen, som aldri igjen kan finne sitt motstykke, spesifiserte med hensikt ikke noe om hva som *ikke* kunne gjøres. Istedenfor understreket partiet "hva som

kunne gjøres og hvordan man skulle gjøre det. Alt utenfor denne ramme kunne ikke gjøres, ikke engang tatt under overveielse.”

I løpet av Kulturrevolusjonen utførte alle på landet et ritual som liknet et religiøst ritual: ”Be partiet om instruksjoner om morgenen og rapportere til partiet om kvelden”, saluttere formann Mao flere ganger hver dag, ønske ham et grenseløst langt liv og be politiske bønner daglig, både morgen og kveld. Nesten enhver skrivekyndig person hadde måttet skrive selvkritikk og tankerapporter. Maos sitater, slik som det følgende, ble ofte lest opp. ”Bekjempe hardt hver selvisk tanke”. ”Utfør instruksjoner uansett om du har forstått dem eller ikke, la din forståelse bli dypere ved å utføre”.

Det var bare tillatt å tilbe en ”gud” (Mao), og det var bare tillatt å studere en type hellig skrift (Maos lære). Snart gikk prosessen med ”gudsdyrkelse” så langt at folk ikke kunne kjøpe mat i kantiner om de ikke leste et sitat eller gjorde en hilsen til Mao. Når de handlet, tok buss eller ringte i telefon, måtte de lese et av Maos sitater, selv om det var fullstendig irrelevant. I disse ritualer for tilbedelse var folk enten fanatiske eller kyniske. I begge tilfeller var de allerede styrt av det kommunistiske onde gjenferdet. Å produsere løgner, tolerere løgner og stole på løgner ble en livsstil for det kinesiske folket.

VII. Reform og åpenhet — volden trappes opp over tid

Kulturrevolusjonen var en periode full av blod, drap, sorg, tap av samvittighet og forvirring over hva som var rett og galt. Etter Kulturrevolusjonen skiftet KKP-ledelsen ofte sine faner som følge av at KKP og dets regjering skiftet ledelse seks ganger i løpet av 20 år. Privat eiendomsrett er tilbake i Kina, forskjellene i levestandard mellom byer og landlige områder er blitt større, ørkenområder har raskt økt i utbredelse, vannet i elvene har tørket opp og stoffmisbruk og prostitusjon har økt. Alle de ”forbrytelser” som KKP tidligere har bekjempet, tillates igjen nå.

Kommunistpartiets nådeløse hjerte, avvikende natur, onde tiltak og evne til å ødelegge landet, alt dette økte. Under massakren i 1989 på Himmelske Fredsplass mobiliserte partiet hæren og stridsvogner til å drepe studentene som protesterte der. Den ondskapsfulle forfølgelsen av Falun Gong-utøvere er enda verre. For å ta fra dem land mobiliserte byen Yulin i provinsen Shaanxi i oktober 2004 over 1.600 opprørspoliti for å arrestere og skyte mer enn 50 bønder. Den politiske kontrollen over Kinas regjering er fortsatt basert på KKPs kamp- og voldsfilosofi. Den eneste forskjellen fra tidligere er at partiet er blitt enn mer bedragersk.

Å stifte lover

KKP har aldri sluttet å skape konflikter blant folket. De har forfulgt et stort antall borgere for å være reaksjonære, anti-sosialister, dårlige elementer og onde kultmedlemmer. Partiets totalitære natur fortsetter å kjempe med alle andre sivile grupper og organisasjoner. Under dekke av å "opprettholde orden og stabilisere samfunnet" har partiet fortsatt å endre grunnloven, lover og reguleringer, og alle som er uenige med myndighetene, blir forfulgt som reaksjonære.

I juli 1999 tok Jiang Zemin, mot de fleste andre politbyråmedlemmers vilje, en personlig avgjørelse om å eliminere Falun Gong i løpet av tre måneder. Landet ble nok en gang omsluttet av baktalelser og løgner. Etter at Jiang Zemin hadde fordømt Falun Gong som en "ond kult", i et intervju med den franske avisen *Le Figaro*, fulgte den offisielle kinesiske propagandaen opp ved raskt å publisere artikler som tvang alle i landet til å vende seg mot Falun Gong. Den Nasjonale Folkekongressen ble tvunget til å godkjenne en uklar "avgjørelse" om onde sekter. Kort etter utgav Folkets høyesterett og Folkets høyeste påtalemyndighet en felles "forklaring" til denne "avgjørelse".

Den 22.juli 1999, publiserte nyhetsbyrået Xinhua taler der ledere for KKP's organisasjonsdepartement og propagandadepartement ga offentlig støtte til Jiangs forfølgelse av Falun Gong. Det kinesiske folket ble trukket inn i forfølgelsen bare fordi det var en avgjørelse, fattet av partiet. Folk kan bare adlyde ordre, og våger ikke å komme med noen innvendinger.

I løpet av de fem siste årene har myndighetene brukt opp en fjerdepart av nasjonens økonomiske ressurser på å forfølge Falun Gong. Alle i landet er blitt testet. Mesteparten av de som innrømmet at de praktiserte Falun Gong, men nektet å gi opp sin praksis, har mistet jobben, og noen er dømt til tvangsarbeid. Falun Gong-utøvere har ikke brutt noen lover, heller ikke har de sviktet landet eller motarbeidet myndighetene, de har bare trodd på "Sannhet, Medfølelse og Toleranse". Likevel ble hundretusener fengslet. Mer enn 1.100 mennesker er torturert til døde ifølge bekreftelser fra deres familier. Antallet drepte er i realiteten langt høyere, skjult av den tette informasjonsblokkade som KKP har innført.

Nyhetsrapportering

Den 15.oktober 2004 rapporterte den Hongkong-baserte *Wenweipao* at når Kinas 20. satellitt returnerte til jorden, falt den ned på og ødela huset til Huo Jiyu i byen Penglai, som ligger i området Dayin i provinsen Sichuan. Rapporten siterte fylkesdirektør Dayin Ai Yuqing som bekreftet at den "svarte klumpen" var satellitten. Ai var selv stedfortredende leder for prosjektet med å gjenfinne satellitten. Imidlertid rapporterte *Xinhua*s nyhetsbyrå bare tidspunktet da satellitten ble gjenfunnet, og understreket at dette var den 20. vitenskapelige og tekniske eksperimentelle satellitten som var

kommet tilbake til Kina. *Xinhua*s nyhetsbyrå nevnte ikke et ord om at satellitten hadde ødelagt et hus. Dette er et typisk eksempel på kinesiske nyhetsmediers konsekvente praksis av å rapportere bare de gode nyhetene og dekke over de dårlige, helt i overensstemmelse med instruksjoner fra Paritet.

Løgner og baktalelse, formidlet av aviser og TV, har i høy grad hjulpet KKP i å gjennomføre sin politikk i alle de tidligere politiske kampanjene. Partiets ordrer skulle øyeblikkelig utføres av landets medier. Da partiet ville starte en Anti-høyrebevegelse, rapporterte mediene over hele Kina med samme stemme om høyretilhengernes forbrytelser. Da partiet ville starte folkekommuner, begynte alle aviser i hele landet å rose folkekommunenes fortrefflighet. I løpet av den første måneden i forfølgelsen av Falun Gong baktalte alle fjernsyns- og radiostasjoner Falun Gong gjentatte ganger i den beste sendningstiden. Hensikten var å hjernevaske mennesker. Siden da har Jiang gjentatte ganger utnyttet alle medier for å fabrikkere og spre løgner og baktale Falun Gong. Dette omfatter å egge til et landsomfattende hat mot Falun Gong ved å rapportere falske nyheter om at Falun Gong-utøvere begår mord og selvmord. Et eksempel på en slik falsk rapportering er den iscenesatte "selvbrenningen på den Himmelske Freds Plass". Hendelsen er kritisert av en NGO (Non Government Organisation), International Educational Development, har kritisert det som et tiltak, iscenesatt av myndighetene for å bedra mennesker og føre bak lyset. I de siste fem årene har ingen fastlands-kinesisk avis eller TV-stasjon rapportert sannheten om Falun Gong.

Det kinesiske folket er vant til falske nyhetsrapporter. En eldre journalist ved *Xinhua*s nyhetsbyrå sa en gang: "Hvordan kan du stole på en *Xinhua*-reportasje?" Mennesker har selv beskrevet kinesiske nyhetsbyråer som partiets vaktbikkje. Teksten i en folkesang har det: "Det er en hund, oppdratt av partiet, som vokter partiets port. Den vil bite hvem som helst som partiet vil at den skal bite og bite så mange ganger som partiet vil."

Utdannelse

I Kina ble utdannelse nok et redskap til å styre folk. Det opprinnelige formålet med utdannelse var at intellektuelle skulle skaffe seg både kunnskap og en god dømmekraft. Kunnskap viser til forståelsen av informasjon, data og historiske begivenheter. Dømmekraft viser til prosessen av å analysere, undersøke, granske og gjenbruke slik kunnskap – en prosess av åndelig utvikling. De som har kunnskap uten skikkelig dømmekraft blir kalt bokormer, ikke sanne intellektuelle med sosial samvittighet. Dette er grunnen til at det i Kinesisk historie er de intellektuelle med rettmessig dømmekraft, og ikke de som bare har kunnskap, som er blitt mest respektert. Under KKP's regime er Kina dog fylt med intellektuelle som har kunnskap uten dømmekraft eller som ikke tør å utøve sin dømmekraft. Utdannelse på skolen fokuserte på å lære studenter at de ikke skulle gjøre noe som partiet ikke ville at de skulle gjøre. I de senere år har alle skoler begynt å undervi-

se politikk og Det kinesiske kommunistpartiets historie med standardiserte lærebøker. Lærerne trodde ikke på teksten, likevel ble de tvunget av ”partidisiplinen” til å undervise mot sin egen vilje. Studentene trodde verken på teksten i bøkene eller på sine lærere, men de måtte likevel huske hele teksten for å bestå sine prøver. Nylig ble spørsmålet om Falun Gong inkludert i semester- og opptaksprøver til høyskoler og videregående skoler. Studenter som ikke kjenner til standardsvarene, får ikke høy nok score til å bli antatt til gode høyskoler eller videregående skoler. Om en student tør å si sannheten, blir han umiddelbart utvist fra skolen og taper alle muligheter til formell utdanning.

Påvirkning fra aviser og offisielle dokumenter har ført til at mange ordtak eller fraser, slik som Maos sitat: ”Vi skal støtte alt det fienden motvirker og motvirke alt det fienden støtter”, er blitt spredt som sannheter i det offentlige utdannelsessystemet. Den negative virkningen er omfattende: det har forgiftet menneskers hjerter, utryddet velvilligheten og ødelagt den moralske verdien av å leve i fred og harmoni.

I år 2004 analyserte Kinas informasjonssenter en undersøkelse utført av *Kina Sina Net*. Analysen viser at 82,6 prosent av kinesisk ungdom er enige i at man kan misbruke kvinner, barn og fanger i krig. Dette er et sjokkerende resultat. Men det reflekterer det kinesiske folkets sinn og da spesielt den yngre generasjonen, som mangler en grunnleggende forståelse av enten tradisjonelle kulturelle begreper for velvillige lover eller av en altomfattende medmenneskelighet..

Den 11. September 2004 hugget en fanatisk mann i byen Suzhou ned 28 barn med kniv. Den 20. samme måned såret en mann 25 ungdomsskoleelever med kniv i provinsen Shandong. Noen ungdomsskolelærere tvang studenter til å lage kinaputter for hånd for å samle inn penger til skolen, noe som førte til en eksplosjon og studenter døde.

Iverksette politikk

KKPs lederskap har ofte brukt trusler og tvang for å sikre iverksetningen av deres politikk. En av de virkemidler de brukte, var politiske slagord. Lenge brukte partiet antallet opphengte slagord som et kriterium for å avgjøre dets politiske prestasjon. Under Kulturevolusjonen ble Beijing en ”rød sjø” av plakater over natten med slagordet ”Ned med de herskende kapitalistene i Paritet” overalt. På landsbygden var, ironisk nok, skiltene forkortet til ”Ned med det herskende partiet”.

For å fremme lov om skog, utferdiget nylig det statlige Kontoret for Skog og alle dets stasjoner og skogsbeskyttelseskontorer en streng ordre om en standardmengde slagord som skulle settes opp. Hvis man ikke nådde kvoten, ble det betraktet som at man ikke hadde utrettet oppgaven. Som et resultat av dette satte lokale myndighetskontorer opp et stort antall slagord slik som: ”Hvem som enn brenner fjellene vil bli fengslet”. I administra-

sjonen for fødselskontroll har det under de senere år vært enda mer skremmende slagord slik som: "Om en person overtrer loven, vil hele landsbyen bli sterilisert." og "Heller enda en gravstein enn nok en baby" eller "Om han ikke steriliserer seg som han burde, vil hans hus bli revet; om hun ikke tar abort som hun burde, vil hennes kyr og risfelt bli beslaglagt". Det var mange slagord som brøt mot menneskeretter og konstitusjonen, slik som "Du vil sove i fengsel i morgen hvis du ikke betaler skatt i dag."

Et slagord er i grunnen en måte å reklamere på, men på en mer likefrem og gjentakende måte. De kinesiske myndighetene bruker derfor ofte slagord for å fremme politiske ideer, oppfatninger og standpunkter. Politiske slagord kan også betraktes som budskap som myndighetene gir til sitt folk. Imidlertid er det ikke vanskelig å oppfatte tendensene til vold og grusomhet i KKP's politiske slagord.

VIII. Hjernevaske hele landet, la det bli et "sinns fengsel"

Det mest effektive våpen som KKP bruker for å opprettholde sitt tyranniske styre, er dets kontrollsystem. På en velorganisert måte påtvinger partiet hver og en av landets borgere en mentalitet av lydighet. Om partiet motsier seg selv eller stadig forandrer sin politikk, spiller det ingen rolle så lenge det systematisk og organisert fratar folk deres selvfølgerlige menneskerettigheter. Myndighetenes forlengede arm er overalt, deres tentakler allesteds nærværende. Uansett om det er i landlige områder eller i byene, styres borgerne av de såkalte gatekomiteene eller av komiteer på landet. Alle trengte inntil helt nylig godkjenning fra disse komiteer for å få gifte seg, bli skilt eller skaffe barn. Partiets ideologi, tenkemåte, organisasjoner, sosiale struktur, propagandamaskineri og administrative systemer tjener alt sammen bare dets diktatoriske formål. Partiet strever, gjennom myndighetssystemene, etter å kontrollere ethvert individs tanker og handlinger.

Den brutalitet som KKP bruker for å kontrollere sitt folk, er ikke begrenset til fysisk tortur. Partiet tvinger også folk til å gi opp sin evne til å tenke selvstendig og gjør dem til engstelige feiginger som bare er opptatt av å beskytte seg selv og som ikke tør stå frem og snakke ut. Målet for KKP's styre er å hjernevaske hver og en av landets borgere slik at de tenker og snakker som KKP og gjør det som KKP promoterer og står for.

Det er et ordtak som sier: "Partiets politikk er som månen; den forandrer seg hver 15 dag." Uansett hvor ofte partiet forandrer sin politikk, må alle i landet følge dem veldig nøyaktig. Når de bruker deg som et middel til å angripe andre, må du takke partiet for at det verdsetter din styrke; når du blir skadet, må du takke KKP for at det har "lært deg en leksje"; når du feilaktig blir diskriminert og KKP senere gir deg oppreisning, må du takke KKP for å være sjenerøs, fordomsfri og kyndig som retter sine feil. KKP bedriver sitt tyranni gjennom kontinuerlige sykluser av undertrykkelse fulgt av oppreisning.

Etter 55 år med tyranni har KKP fengslet nasjonens sinn innenfor den ramme som KKP tillater. Hvis noen tror noe eller tenker utenfor denne rammen, betraktes det som en forbrytelse. Etter gjentatte kamper roses dumhet som visdom; måten å overleve på er å være feig. I et moderne samfunn med Internet som hovedkanalen for informasjonsutveksling, ber KKP til og med sitt folk om å utøve selvdisiplin og avstå fra å lese nyheter utenifra eller logge seg inn på websider med stikkord som ”menneskerettigheter” og ”demokrati”.

KKPs kampanjer for å hjernevaske sitt folk er absurd, brutal og foraktelig, endog allesteds nærværende. De har fordreid de moralske verdier og prinsipper i det kinesiske samfunnet og totalt forandret nasjonens standarder for atferd livsstil. KKP bruker kontinuerlig mental og fysisk tortur til å styrke sin absolutte myndighet til å styre Kina med sin altomfattende ”KKP-religion”.

Konklusjon

Hvorfor må Det kinesiske kommunistpartiet ustanselig kjempe for å beholde sin makt? Hvorfor tror KKP at så lenge som det finnes liv er striden uendelig? For å oppnå sitt mål nøler ikke KKP verken med å myrde folk eller ødelegge økologien. De bryr seg heller ikke om at majoriteten av bøndene og mange i byene lever i fattigdom.

Er det for den kommunistiske ideologien som KKP går gjennom en uendelig strid? Svaret er ”Nei”. Et av prinsippene til Kommunistpartiet er å bli kvitt privat eiendomsrett, som KKP prøvde å gjøre da det kom til makten. KKP trodde at privat eiendomsrett var roten til alt ondt. Imidlertid ble, etter den økonomiske reformen i 1980, privat eiendomsrett igjen tillatt i Kina og beskyttet under konstitusjonen. Ved å stikke hull på KKP’s løgner vil folk tydelig kunne se at under dets 55 års styre har det bare iscenesatt et drama for omfordeling av eiendom. Etter atskillige runder med omfordeling har KKP simpelthen bare omfordelt andres kapital og gjort den til sin egen, private eiendom.

KKP sier om seg selv at det er ”arbeiderklassens pionerer”. Dets oppgave er å eliminere kapitalistklassen. Imidlertid tillater KKP’s vedtekter nå entydig at kapitalister kan være med i partiet. Partimedlemmene tror ikke lenger på partiet og kommunismen, og det er ikke lenger noe som rettferdiggjør KKP’s eksistens. Det som er igjen av Kommunistpartiet, er bare et tomt skall – uten sitt angivelige innhold.

Var denne langsiktige kampen for å holde KKP’s medlemmer frie fra korrupsjon? Nei. Etter at KKP har hatt makten i 55 år, er korrupsjon, underslag, ulovligheter og handlinger som skader nasjonen og folket fortsatt utbredt blant KKP-tjenestemenn over hele landet. I de siste årene er, av totalt nærmere 20 millioner partitjenestemenn i Kina, åtte millioner blitt

gransket og straffet for forbrytelser relatert til korrupsjon. Hvert år kommer det klager fra ca en million mennesker til høyere myndigheter om korrupte tjenestemenn som ikke er blitt etterforsket. Fra januar til september i 2004 har Kinas nasjonale kontor for forvaltning av utenlandsk valuta undersøkt tilfeller av ulovlig valutahandel i 35 banker og 41 selskaper og funnet 120 millioner US-dollar i ulovlige transaksjoner. Ifølge senere års statistikk har ikke mindre enn 4.000 partitjenestemenn rømt fra Kina med underslåtte penger, og midler som de har stjålet fra staten utgjør titalls milliarder US-dollar.

Hadde kampene til hensikt å gi folk bedre utdanning og høyne deres bevissthet samt opprettholde deres interesse for nasjonale forhold? Svaret er nok en gang ”Nei”. I dagens Kina er materialistisk streben uten motstykke, og folk mister den tradisjonelle dyden ærlighet. Det er blitt normalt for folk å snyte og bedra slektninger og venner. Når det gjelder viktig spørsmål som menneskeretter eller forfølgelsen av Falun Gong, er mange kinesere enten likeglade eller nekter å si noe. Det å beholde tankene for seg selv og velge å ikke si sannheten er blitt en grunnleggende strategi for å overleve i Kina. I mellomtiden har KKP gjentatte ganger egget folks nasjonalistiske følelser – når det var opportunt for partiet. KKP kan for eksempel organisere det kinesiske folket til å kaste stein på den amerikanske ambassade og brenne amerikanske flagg. Det kinesiske folket er blitt behandlet enten som en lydig masse eller som en voldelig pøbel, men aldri som borgere med garanterte menneskerettigheter. Kulturell forbedring er basisen for å heve menneskers bevissthet. De moralske prinsipper fra Confucius og Mencius har i tusenvis av år vært grunnlag for moralske standarder og prinsipper. ”Om alle disse [moral] prinsipper blir forlatt, da vil folk ikke ha noen lover å følge og ikke kunne skille godt fra ondt. De skulle miste retningen... Tao (også Dao) skulle bli ødelagt”. [9]

Hensikten med KKP's klassekamp er kontinuerlig å skape kaos slik at det med fasthet kan etablere seg som det absolutt eneste regjerende partiet og den eneste religionen i Kina samt benytte partiets ideologi til å styre det kinesiske folket. Myndighetsinstitusjoner, det militære og nyhetsmediene er alle redskaper som KKP benytter for å utøve sitt voldelige diktatur. Partiet, som har ført uheldige sykdommer til Kina, står selv på kanten av undergang, og dets sammenbrudd er uunngåelig.

Det er en del som bekymrer seg over at landet kan komme i kaos om KKP faller sammen. Hvem vil erstatte KKP's rolle som styrer av Kina? I Kinas 5.000-årige historie er 55 år med KKP's styre like kort som en forbigående sky. Dessverre har KKP i løpet av denne korte perioden av 55 år knust tradisjonelle trosoppfatninger og verdigrunnlag; ødelagt tradisjonelle moralske verdier og sosiale strukturer; vendt omtanke og kjærlighet mellom mennesker til kamp og hat; og erstattet ærbødighet for himmelen, jorden og naturen med arrogansen av at ”mennesker erobrer naturen”. Med den ene destruktive aksjonen etter den andre har partiet ødelagt de sosiale,

moralske og økologiske systemene og forlatt den kinesiske nasjonen i dyp krise.

I Kinesisk historie har hver velvillig leder betraktet det å elske, nære og utdanne folket som myndighetenes plikt. Den menneskelige natur strever etter godhet, og myndighetens rolle er å la folket få praktisere denne medfødte menneskelige egenskapen. Mencius har sagt: "Dette er menneskers måte å være på; de som kontinuerlig får støtte, vil ha et urokkelig hjerte, mens de uten støtte ikke vil ha det." [10] Utdannelse uten velstand har vært ineffektiv; de tyranniske ledere som ikke har hatt noen kjærlighet for folket, men som har drept uskyldige, er blitt foraktet av det kinesiske folket.

I Kinas 5000-årige historie har det vært mange velvillige ledere, slik som keiser Yao og keiser Shun i antikken, keiser Wen og keiser Wu under Zhoudynastiet, keiser Wen og keiser Jing i Handynastiet, keiser Tang Taizong i Tangdynastiet og keiser Kangxi og keiser Qianlong i Qingdynastiet. Velstanden under disse dynastier var alle en følge av at lederne praktiserte den himmelske Tao, fulgte læren om middelveien og strevde etter fred og stabilitet. Kjennetegnene på en god leder er at de tar i bruk dyktige folk, er åpne for forskjellig meninger, fremmer rettferdighet og fred og gir folket hva det trenger. På denne måten vil borgere adlyde lovene, opprettholde en følelse av verdighet, leve lykkelig og arbeide effektivt.

Når vi ser på verdslige anliggender, spør vi oss ofte hva som bestemmer om en stat kommer til å blomstre eller forsvinne, selv om vi vet at en nasjons oppgang og fall har sine grunner. Når KKP er borte, kan vi forvente at fred og harmoni kommer tilbake til Kina. Folk kommer atter igjen til å bli sannferdige, velvillige, ydmyke og tolerante, og nasjonen vil atter igjen ta vare på folkets grunnleggende behov og alle yrker kommer til å blomstre.